

**RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK**

**IXe KAMER**

**A R R E S T**

**nr. 220.698 van 24 september 2012  
in de zaak A. 195.620/IX-6737**

In zake : Patrick JORDAENS  
bijgestaan en vertegenwoordigd door  
advocaat Peter Crispyn  
kantoor houdend te 9030 Mariakerke  
Mazestraat 16  
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de LOKALE POLITIEZONE ANTWERPEN  
bijgestaan en vertegenwoordigd door  
advocaten Kitty Vinck en Sofie Bontinck  
kantoor houdend te 2018 Antwerpen  
Lange Lozanastraat 270  
bij wie woonplaats wordt gekozen

---

*I. Voorwerp van het beroep*

1. Het beroep, ingediend op 24 februari 2010, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van 28 december 2009 van de korpschef van de lokale politie Antwerpen waarbij Patrick Jordaens wordt herplaatst naar de afdeling Interventie-Noord.

*II. Verloop van de rechtspleging*

2. Bij arrest nr. 218.120 van 20 februari 2012 is het tweede middel niet gegrond bevonden, zijn de debatten heropend en is het door de auditeur-generaal aan te stellen lid van het auditoraat ermee belast het onderzoek van de zaak voort te zetten.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een aanvullend verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verzoeker heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 10 september 2012.

Kamervoorzitter André Vandendriessche heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Peter Crispyn, die verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Thomas De Donder, die loco advocaten Kitty Vinck en Sofie Bontinck verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

### *III. Feiten*

3. De feitelijke gegevens van de zaak zijn uiteengezet in het arrest nr. 218.120 van 20 februari 2012.

#### *IV. Onderzoek van de middelen*

##### *A. Eerste middel*

##### *Standpunt van de partijen*

4. De verzoeker voert in het middel de schending aan van het legaliteitsbeginsel en van artikel 59 van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van het personeel van de politiediensten (hierna: de tuchtwet), van artikel 44 van de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus (hierna: de WGP), van de artikelen VI.II.85, VI.II.87 en VI.II.89 RPPol, van het rechtszekerheidsbeginsel en het beginsel van de toegewezen bevoegdheden, van artikel 3 van de wet van 24 maart 1999 tot regeling van de betrekkingen tussen de overheid en de vakverenigingen van het personeel van de politiediensten en van artikel 2 van het koninklijk besluit van 8 februari 2001 tot aanwijzing van de grondregelingen in de zin van artikel 3, eerste lid, 1<sup>o</sup>, van de wet van 24 maart 1999.

In een eerste onderdeel stelt de verzoeker dat artikel 44 WGP aan de korpschef de bevoegdheid verleent om personeel te herplaatsen. Die bepaling heeft betrekking op maatregelen van inwendige orde -maatregelen die de goede werking van de dienst beogen- maar hier is hem een ordemaatregel opgelegd, dit is een maatregel waarmee beoogd wordt de goede werking van de dienst te herstellen nadat hij die verstoord heeft. Het bestreden besluit bevat evenwel geen enkele verwijzing naar een verstoring van de dienst door de verzoeker en zijn in verdenkingstelling verstoort de goede werking van de dienst niet. Er was dan ook geen reden om hem met een ordemaatregel te belasten en in ieder geval kan de rechtsgrond daarvoor niet gevonden worden in artikel 44 WGP, aangezien ordemaatregelen hun grondslag vinden in artikel 59 van de tuchtwet en in die bepaling alleen gesproken wordt over de voorlopige schorsing. Sinds de wijziging van artikel 59 van de tuchtwet door de wet van 31 mei 2001 kan de minister van Binnenlandse Zaken andere ordemaatregelen dan de voorlopige

schorsing invoeren, maar hij heeft daaromtrent nog geen beslissing genomen en kan die beslissing overigens slechts nemen na voorafgaande onderhandelingen met de vakbonden omdat het gaat om een grondregel van het statuut, als bepaald in artikel 3 van de wet van 24 maart 1999 en het koninklijk besluit van 8 februari 2001.

In het tweede onderdeel van het middel stelt de verzoeker dat, in zoverre artikel 44 WGP toch de rechtsgrond zou kunnen zijn voor de bestreden ordemaatregel, hij genomen is door een onbevoegde overheid, aangezien die bepaling de korpschef wel opdraagt te zorgen voor de leiding, voor de organisatie en de verdeling van de taken maar dat hij die bevoegdheden slechts kan uitoefenen in zoverre hij daartoe door de burgemeester gedelegeerd is. Immers, uit artikel 59 van de tuchtwet blijkt dat -ook buiten tuchtaangelegenheden- alleen de burgemeester ordemaatregelen kan opleggen en artikel 139 WGP bepaalt dat beroepen tegen een ordemaatregel bij de wet geregeld worden; de principiële bevoegdheid van de burgemeester betekent dat de korpschef ter zake slechts kan beslissen in de mate de bevoegdheid hem gedelegeerd is en dit was te dezen niet het geval.

In het derde onderdeel van het middel stelt de verzoeker dat, in zoverre aangenomen wordt dat de korpschef toch regelmatig de bestreden beslissing kon nemen, deze beslissing de artikelen VI.II.85, VI.II.87 en VI.II.89 RPPol miskent. Artikel VI.II.85 RPPol is geschonden omdat de herplaatsing slechts mogelijk is in bepaalde met name genoemde gevallen. Weliswaar verwijst punt 8° van dat artikel VI.II.85 naar de herplaatsingsmogelijkheid “wegens enigerlei oorzaak” maar die bepaling is onwettig en moet buiten toepassing gelaten worden. Die bepaling is immers zo ruim gesteld dat zij de punten 1° tot 7° overbodig maakt, waaruit niet anders dan afgeleid kan worden dat de Koning zijn regelingsbevoegdheid te buiten is gegaan, zoals de afdeling Wetgeving van de Raad van State ook reeds heeft gesteld in haar advies bij het RPPol. Artikel VI.II.87 RPPol is miskend omdat volgens die bepaling de herplaatsing moet gebeuren “met inachtneming van de functiebeschrijving en het gewenste profiel

van de titularis van die betrekking”. De functiebeschrijving en het profiel van de betrekking waarin hij wordt herplaatst zijn hem niet bekend en uit niets blijkt dat de korpschef met die verplichting rekening gehouden heeft bij het treffen van de bestreden beslissing. Artikel VI.II.89 RPPol is geschonden omdat die bepaling voorschrijft dat de herplaatsing in beginsel moet gebeuren in een vacante betrekking, terwijl hem niet bekend is of de korpschef daar heeft bij stilgestaan.

5. De verwerende partij antwoordt op het eerste onderdeel van het middel als volgt: artikel 44 WGP machtigt de korpschef ertoe om de maatregelen te treffen die noodzakelijk zijn om de goede werking van het korps te verzekeren. Het veranderen van een dienstaanwijzing is zo een maatregel. De tuchtwet geldt alleen voor tuchtzaken en de bestreden maatregel past niet in dat kader: noch uit de tuchtwet, noch uit de parlementaire voorbereiding van de aan artikel 69 van die wet gebrachte wijziging, kan opgemaakt worden dat deze wet ordemaatregelen op grond van artikel 44 WGP zou uitsluiten. In de mate de verzoeker naar de schending van de regelingen van het syndicaal statuut verwijst, stelt de verwerende partij dat de regels betreffende de herplaatsing in het RPPol aan het syndicaal overleg onderworpen werden.

Op het tweede onderdeel van het middel antwoordt de verwerende partij dat artikel 44 WGP de korpschef toelaat alle maatregelen te treffen die noodzakelijk zijn om de goede werking van de dienst te verzekeren. De verwijzing naar de bepaling over de delegatie betekent niet dat de korpschef slechts mag beslissen in aangelegenheden waarin hij een delegatie gekregen heeft, maar maken -aanvullend bij zijn eigen discretionaire bevoegdheid- een delegatie van bevoegdheden vanwege de burgemeester of het politiecollege mogelijk. Dit blijkt ook uit het artikel VI.II.86 RPPol, waarin de korpschef exclusief wordt aangewezen om over de herplaatsing te beslissen. De verwijzingen naar artikel 59 van de tuchtwet en artikel 139, tweede lid, WGP zijn niet relevant omdat die bepalingen verwijzen naar tuchtaangelegenheden.

Op het derde onderdeel van het middel antwoordt de verwerende partij dat artikel VI.II.85 RPPol een niet-essentieel element van het statuut van het politiepersoneel betreft dat niet door de wetgever bekrachtigd is en dat dus als een gewoon reglement in het rechtsverkeer bestaat. Uit niets blijkt dat de Koning, waar hij in punt 8° van dat artikel verwijst naar “enigerlei oorzaak” een te ruim gebruik gemaakt heeft van de bevoegdheid die de wet hem heeft verleend; ook de ruime discretionaire bevoegdheid die de korpschef met die bepaling krijgt is niet strijdig met hogere wetsbepalingen. Met betrekking tot de schending van artikel VI.II.87 RPPol stelt de verwerende partij dat de korpschef bij het treffen van de bestreden beslissing zoveel als mogelijk rekening gehouden heeft “met de functie” van de verzoeker; herplaatsing binnen de lokale recherche was, gelet op de vereiste van absolute integriteit en de vereiste vertrouwensband met de korpsleiding, niet mogelijk maar hij heeft toch de mogelijkheid gekregen om te kiezen voor functies die aanleunen bij de rechercheursfunctie en waar zijn competenties dienstig kunnen zijn: de functie van rechercheur, van medewerker op het gerechtelijk bureel en van medewerker interventie behoren allen tot de federale generieke functiebeschrijving “consulent-medewerker” en zijn evenwaardig; hij is herplaatst naar de dienst interventie waarin een “grondige kennis van de gerechtelijke afhandeling van de dossiers nodig is” en hij bewijst niet dat hij herplaatst zou zijn naar een betrekking die niet strookt met zijn profiel. Met betrekking tot de miskenning van artikel VI.II.89 RPPol ten slotte is de verwerende partij van oordeel dat aan de verzoeker een keuze geboden is uit diensten waar functies vacant waren; het bestuur moet in de herplaatsingsbeslissing daar geen verantwoording voor geven en het blijkt niet dat met de gedane keuze geen rekening werd gehouden.

6. In zijn memorie van wederantwoord stelt de verzoeker in essentie dat de verwerende partij de begrippen ordemaatregel en maatregel van orde door elkaar haalt en benadrukt hij dat hem een ordemaatregel opgelegd werd: zijn herplaatsing is er gekomen wegens de zorg voor de integriteit en de deontologie, in het licht van zijn inverdenkingstelling. Hij voegt daaraan toe dat de verwerende partij niet bewijst dat hij niet integer zou gehandeld hebben en dat het

vertrouwen in hem geschaad is en dat het in de redenering van de verwerende partij de vraag is welk het nut is van de opdracht aan de minister om in het kader van de tuchtwet ordemaatregelen vast te stellen wanneer de korpschef zelf à volonté op grond van artikel 44 WGP ordemaatregelen kan treffen. Hij herhaalt dat de Koning met artikel VI.II.85, 8°, RPPol een te ruim gebruik gemaakt heeft van zijn regelingsbevoegdheid en bevestigt dat het niet aan hem is om te bewijzen dat de functie waarin hij terechtkomt niet in overeenstemming is met zijn profiel.

7. In zijn laatste memorie benadrukt de verzoeker nog dat er een “grondig verschil” bestaat tussen artikel 44 WGP -en VI.II.85 RPPol- en artikel 59 van de tuchtwet: de artikelen 44 en 85 omvatten het opleggen van zuivere maatregelen van inwendige orde; artikel 59 gaat over ordemaatregelen die bedoeld zijn om de orde te herstellen wanneer die verstoord is door het gedrag van een personeelslid. Aanvullend stelt hij nog dat, in zoverre de korpschef zijn bevoegdheid put uit artikel 44 WGP, dit niet verhindert dat de syndicale raadpleging had moeten gevoerd worden omdat het om een maatregel van orde gaat. Hij herhaalt ook nog -wat betreft het tweede onderdeel van het middel- dat de burgemeester de bevoegde overheid is om de ordemaatregel te treffen en -wat het derde onderdeel van het middel betreft- dat de ruime libellering van artikel VI.II.85 RPPol in tegenstrijd is met het opzet van de bepaling om een beperkende opsomming te geven van de gevallen waarin een herplaatsing kan bevolen worden, dat het advies van de afdeling Wetgeving kritiek levert op de te ruime bevoegdheid die de Koning zich aanmeet, dat de schending van artikel VI.II.87 RPPol reeds in een arrest nr. 212.381 van 4 april 2011 aangenomen is en dat het voor hem niet zonder belang is vastgesteld te zien dat zijn herplaatsing gebeurde in een vacante betrekking zodat de korpschef met dat belang rekening moest houden.

8. In haar laatste memorie stelt de verwerende partij harerzijds nog dat artikel VI.II.87 RPPol niet vereist dat de nieuwe betrekking voor honderd procent moet overeenstemmen met het profiel van de te herplaatsten ambtenaar maar dat alleen vereist is dat het profiel van de betrokkenen overeenstemt met het profiel van de betrekking, met andere woorden er moet alleen nagegaan worden of

de verzoeker voldeed aan de vereisten om als medewerker in de dienst interventie te werken; daarover kan geen discussie bestaan: de verzoeker is uit de lokale recherche -dienst eigendommen- overgeplaatst naar de dienst interventie, in beide diensten is de nodige kennis van de gerechtelijke afhandeling van de dossiers vereist en uit de vergelijking van de functieprofielen blijkt dat de vereiste vaardigheden grosso modo overeenstemmen. Dat de verzoeker niet binnen de lokale recherche herplaatst werd, is het gevolg van zijn inverdenkingstelling door het gerecht afgewogen aan de noodzaak van absolute integriteit en de noodzakelijke vertrouwensband met de korpsleiding; hij werd daarom herplaatst in een functie die bij de functie van rechercheur aanleunt. Zij voegt daaraan toe dat de verzoeker inmiddels op grond van interne mobiliteit en na screening herplaatst is in andere functies in de afdeling Noord.

### *Beoordeling*

9. De verzoeker is met de bestreden beslissing herplaatst van de lokale recherche naar de dienst interventie in de afdeling Noord omdat hij door de onderzoeksrechter in verdenking was gesteld en de korpschef de maatregel, uit bezorgdheid voor “de integriteit en de deontologie”, noodzakelijk achtte “in het belang van de goede werking van de dienst”. Of daarmee een voldoende verantwoording wordt gegeven van de verstoring van de orde binnen de dienst is een vraag die bij het derde middel onderzocht moet worden.

De beslissing, als voorgesteld, is een maatregel waarbij ook rekening gehouden is met het persoonlijk gedrag van de verzoeker. Dergelijke maatregel wordt in rechtsleer en rechtspraak gekwalificeerd als een ordemaatregel, die zich onderscheidt van een loutere maatregel van orde aan de ene kant -waarbij het bestuur een beslissing neemt volledig los van de persoonlijke situatie van de betrokkene- en een tuchtmaatregel -die beoogt de betrokkene te straffen voor een schuldig gedrag- aan de andere kant.

10. Het staat buiten betwisting dat de bestreden maatregel niet in de eigenlijke tuchtregeling past.

Als maatregel betreffende een dienstaanwijzing van een personeelslid met het oog op de goede werking van de dienst kan hij onmiskenbaar ingepast worden in artikel 44, derde lid, WGP, dat bepaalt: “(De korpschef) staat in voor de leiding, de organisatie en de verdeling van de taken binnen het lokaal politiekorps en de uitvoering van het beheer van dit korps. Hiertoe kan de burgemeester of het politiecollege hem sommige van zijn bevoegdheden delegeren”. Dat de korpschef zijn bevoegdheden krachtens artikel 45 WGP uitoefent “onder het gezag van de burgemeester”, betekent niet dat de korpschef geen autonome beslissingsbevoegdheid zou hebben. Uit de parlementaire voorbereiding van de WGP blijkt immers duidelijk dat de korpschef in het kader van de dagelijkse leiding van het korps, de organisatie ervan en de verdeling van de taken zelfstandig beslist en over een “ondubbelzinnige eindverantwoordelijkheid” beschikt die gecorrigeerd wordt door de verplichting van de korpschef om de burgemeester of het politiecollege, onder wiens gezag hij staat, in te lichten over alles wat het korps aangaat en door de overheid hoort bekend te zijn (Parl. Doc., Kamer, 1997-1998, stuk 1676/1, p. 31-32).

11. Artikel 44, derde lid, WGP maakt, wat de bevoegdheid van de korpschef betreft, het hiervóór aangestipte onderscheid tussen maatregelen van inwendige orde en ordemaatregelen niet. De korpschef is dus, in het kader van de leiding van het korps, bevoegd om de twee soorten beslissingen te treffen.

Artikel VI.II.86 RPPol sluit daarbij aan: het artikel maakt, met betrekking tot de herplaatsing van het personeel, de korpschef formeel bevoegd.

12. De verzoeker plaatst de bestreden beslissing in het perspectief van artikel 59 van de tuchtwet. In zijn visie moest, aangezien hem een ordemaatregel opgelegd is, toepassing gemaakt worden van dat artikel en kon hij -nu de minister nog geen andere ordemaatregelen heeft vastgesteld- alleen maar

voorlopig geschorst worden en dan nog door de burgemeester; artikel 44 WGP kan volgens hem geen grondslag bieden voor wat de korpschef besloten heeft.

13. Artikel 59 van de tuchtwet is opgenomen in het hoofdstuk “de voorlopige schorsing”. De bepaling verleent aan de burgemeester of het politiecollege -lid 1, bedoeld voor de lokale politie- en aan de minister van Binnenlandse Zaken -lid 2, bedoeld voor de federale politie- de bevoegdheid om een personeelslid “tegen wie een tuchtprocedure of een opsporingsonderzoek loopt of een strafvordering werd ingesteld en wiens aanwezigheid bij de politiedienst onverenigbaar is met het belang van de dienst, bij ordemaatregel voorlopig te schorsen”. Deze specifieke en door de wet zelf geregelde actiemogelijkheid van de burgemeester en de minister om een ambtenaar buiten de dienst te plaatsten, bestaat evenwel “onverminderd andere ordemaatregelen die onder meer ter gelegenheid van een tuchtvordering kunnen getroffen worden” en beperkt dus de actiemogelijkheden van de betrokken overheden niet, zeker niet wanneer de situatie die geregeld wordt geheel buiten de tuchtwet valt.

In het arrest nr. 202.180 van 22 maart 2010 inzake Bols -randnummer 18, nadien hernomen in het arrest nr. 203.567 van 3 mei 2010 inzake Lagache- heeft de Raad van State aangenomen dat artikel 59 van de tuchtwet, waar het specifiek de voorlopige schorsing in tuchtaangelegenheden regelt, de mogelijkheden van de overheid om de nodige maatregelen te treffen teneinde de goede werking van de dienst te verzekeren, niet beperkt en dat er geen reden is om de wijziging aan artikel 59 van de tuchtwet -waar de minister van Binnenlandse Zaken opgedragen wordt om ten behoeve van de lokale politiekorpsen een lijst op te maken met maatregelen die in het belang van de dienst kunnen getroffen worden- te beschouwen als een beperking van de handelingsmogelijkheden op grond van artikel 44 WGP. De redenering daaromtrent wordt voor de onderhavige zaak bijgevalen. Opnieuw wordt derhalve besloten dat artikel 59 van de tuchtwet geen algemene regeling bevat die gelding heeft buiten de situaties die door de tuchtwet geregeld zijn.

14. Overeenkomstig de algemene regel van artikel 44 WGP, die in artikel VI.II.86 RPPol expliciet bevestigd is voor de herplaatsing, is de korpschef bevoegd om een personeelslid voor een andere dienst aan te wijzen, ook wanneer de maatregel steunt op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Artikel 59 van de tuchtwet is ter zake niet van toepassing.

De verwijzing naar de ontstentenis van delegatie, waarvan sprake in artikel 44, derde lid, WGP is niet relevant, aangezien die bepaling betrekking heeft op bevoegdheden die aan de burgemeester zijn voorbehouden, wat hier niet het geval is.

Het eerste en het tweede onderdeel van het middel zijn niet gegrond.

15. De verzoeker stelt dat de bestreden beslissing steunt op artikel VI.II.85 RPPol waar de gevallen opgesomd worden waarin tot een herplaatsing kan worden besloten en meer bepaald op punt 8° daarvan, maar dat die bepaling zo ruim gesteld is dat zij bij toepassing van artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing moet gelaten worden; de bestreden beslissing zou derhalve geen rechtmatige grondslag hebben.

16. Artikel VI.II.85, 8°, RPPol is inderdaad zeer ruim gesteld: na opsomming van een aantal specifieke gevallen waarin een politieambtenaar herplaatst kan worden, wordt gesteld dat de herplaatsing ook kan gebeuren wanneer dat “wegens enigerlei oorzaak” vereist is. De afdeling Wetgeving heeft in haar advies -B.S. 31 maart 2001, p. 10.878- die “te ruime” bevoegdheid bekritiseerd omdat het bestuur ze zou kunnen gebruiken om de strikte regels inzake de aanwijzing voor betrekkingen via mobiliteit te omzeilen.

17. Dat het bestuur van de Koning een zeer ruime bevoegdheid gekregen heeft om de politieambtenaren voor een andere betrekking aan te wijzen leidt op zich niet tot de vaststelling dat de Koning zijn reglementaire bevoegdheid

te buiten zou zijn gegaan. Daarvoor moet immers aangetoond worden dat de wet de uitvoeringsbevoegdheid die de Koning overeenkomstig artikel 108 van de Grondwet bezit, beperkt heeft en de verzoeker doet dit niet. Ook de vaststelling dat punt 8° van artikel VI.II.85 RPPol zo ruim gesteld is dat de voordien opgesomde gevallen er eigenlijk in opgaan, laat die conclusie niet toe: een expliciete opsomming van een aantal objectieve redenen waarin de reffectatie mogelijk is, verhindert niet dat, daarnaast, de gewijzigde dienstaanwijzing mogelijk is in alle gevallen waarin het bestuur zulks, met het dienstbelang voor ogen, gerechtvaardigd acht en daarvoor een deugdelijke reden heeft.

Het middelonderdeel is niet gegrond.

18. De verzoeker voert de schending aan van artikel VI.II.87 RPPol, doordat geen rekening gehouden zou zijn met de functiebeschrijving en het profiel van de betrekking waarin hij wordt herplaatst.

De verzoeker was tewerkgesteld in een functie van speurder in de dienst Eigendommen van de lokale politie. Hij wordt herplaatst naar de dienst interventie. De korpschef diende er inderdaad rekening mee te houden dat de verzoeker in een gelijkwaardige functie moest worden herplaatst. Dit moet evenwel niet uit de beslissing zelf blijken; het volstaat dat de verwerende partij de bewijzen van gelijkwaardigheid levert.

Uit de stukken die de verwerende partij met haar laatste memorie overlegt, blijkt dat de kennis en vaardigheden die van een rechercheur en een inspecteur uit de dienst interventie worden gevraagd, gelijklopend zijn. De verzoeker heeft overigens in de loop van het besluitvormingsproces ook nooit enige kritiek geuit op de inhoudelijke ongelijkwaardigheid van een functie binnen de interventie met die binnen de recherche. Op grond van de gegevens die de verzoeker overlegt kan niet besloten worden tot een miskennis van artikel VI.II.87 RPPol.

Het middelonderdeel is niet gegrond.

19. De verzoeker voert aan dat het niet duidelijk is of hij herplaatst is volgens het voorschrift van artikel VI.II.89 RPPol, met name of hij herplaatst is in een vacante betrekking of in overtal.

Hij verzet zich daarmee tegen een modaliteit van de overplaatsing en niet tegen een voorwaarde ervan. Artikel VI.II.89 RPPol bepaalt alleen maar op welke wijze de herplaatste ambtenaar organiek in het personeelskader wordt ingepast -in een vacante betrekking of, bij gebreke daarvan of in geval van een procedure van mobiliteit, eerst in overtal- en laat aan het bestuur geen keuze. Zo de verzoeker al zou aantonen dat de verwerende partij niet dienovereenkomstig heeft gehandeld, dan nog dient vastgesteld dat het veronachtzamen van die bepaling geen invloed heeft op de regelmatigheid van de herplaatsing. Het onderdeel van het middel kan niet tot nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Het middelonderdeel is niet gegrond.

20. Het eerste middel is in geen van zijn onderdelen gegrond.

### *B. Derde middel*

#### *Standpunt van de partijen*

21. De verzoeker voert de schending aan van de materiële motiveringsverplichting, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vermoeden van onschuld. Hij ontwikkelt het middel in vier onderdelen.

In het eerste onderdeel stelt hij dat de bestreden beslissing niet op deugdelijke motieven steunt, aangezien uit niets blijkt dat de goede werking van de dienst recherche door zijn gedrag of houding verstoord werd. De omstandigheid

dat hij in verdenking gesteld werd wegens valsheid in geschriften betekent op zich niet dat de goede werking van de dienst verstoord is. De verwijzing naar de inverdenkingstelling en naar de verstoring van de goede werking van de dienst is een stijlformule.

In het tweede onderdeel betoogt hij dat, indien een inverdenkingstelling op zich als dienstversturend aangemerkt kan worden, de feiten in dit geval het tegendeel bewijzen: de inverdenkingstelling gebeurde op 7 mei 2009 en de bestreden beslissing dagtekent van zeven maanden later; gedurende die gehele periode is hij gewoon in dienst gebleven zonder de dienst te verstoren.

In het derde onderdeel van het middel stelt hij dat het bestuur bij een herplaatsing rekening moet houden met de belangen van de verzoeker en dat het die belangen moet afwegen tegen de belangen van de dienst. Niet alleen heeft de bestreden beslissing financiële gevolgen voor hem, zij heeft ook gevolgen voor zijn plaats van tewerkstelling, de taken die hij moet uitoefenen en de gewijzigde gezagssituatie waarin hij terechtkomt. Die noodzakelijke afweging is niet gebeurd.

In een vierde onderdeel stelt de verzoeker dat de herplaatsing op grond van een inverdenkingstelling het vermoeden van onschuld miskent. De Raad van State heeft reeds gesteld dat het vermoeden van onschuld geschonden wordt wanneer een kandidatuur geweigerd wordt wegens het bestaan van een opsporingsonderzoek -arrest nr. 105.493 van 15 april 2002- en wanneer het louter bestaan van een gerechtelijk onderzoek wordt aangewend om een vergunning te weigeren -arrest nr. 47.493 van 19 mei 1994-. Mutatis mutandis kan een overplaatsing evenmin steunen op een inverdenkingstelling.

22. De verwerende partij beantwoordt de middelonderdelen als volgt:

- de bestreden beslissing verwijst naar de inverdenkingstelling van de verzoeker in een welbepaald dossier en naar de bekommernis om “de integriteit en de

deontologie” te handhaven; het is inherent aan de functie van rechercheur dat de betrokkene over een absolute integriteit beschikt en een inverdenkingstelling doet daarover vragen rijzen hetgeen de hiërarchie doet twijfelen aan zijn verder functioneren binnen de afdeling. Ook de perceptie bij de burger en andere overheden moet daarbij betrokken worden. In die zin is het in vraag stellen van de integriteit van de verzoeker een voldoende reden om tot een herplaatsing te besluiten;

- het bestuur had vóór 15 december 2009 -de vergadering met de personeelsleden waarop de verzoeker zijn inverdenkingstelling heeft toegegeven- geen kennis van de inverdenkingstelling van de verzoeker voor valsheid in geschriften; er bestonden tot bij het bekend raken van de integriteitsaudit van het Comité P alleen maar geruchten;
- de integriteit van de rechercheurs is een absolute voorwaarde om die functie uit te oefenen en dus rechtvaardigt het in het gedrang komen daarvan een overplaatsing in het belang van de dienst naar een gelijkaardige functie die zijn situatie niet ongunstig wijzigt; de korpschef moet in de eerste plaats het dienstbelang voor ogen houden en de verzoeker toont niet aan dat zijn belangen onevenredig zijn geschaad; hij zegt ook niet in welke functie hij dan wel had kunnen worden overgeplaatst;
- de overplaatsing gebeurde niet op grond van de inverdenkingstelling op zich, maar wegens de aantasting van de integriteit en de vertrouwensbreuk die daarmee gepaard gaat; de schuldvraag is te dezen buiten de beoordeling gebleven en dus is ook het vermoeden van onschuld niet geschonden.

23. De verzoeker herhaalt in zijn repliek dat een inverdenkingstelling niet kan volstaan om hem te herplaatsen; hij betwist dat hij op 15 december 2009 zelf de korpschef zou ingelicht hebben; volgens hem is de verwijzing naar het geschonden vertrouwen een passe-partoutformule die te pas en te onpas wordt bovengehaald; hij voegt daaraan toe dat hijzelf nooit een gebrek aan vertrouwen van derden ervaren heeft.

In zijn laatste memorie benadrukt de verzoeker nog dat de inverdenkingstelling niets van doen heeft met fouten in zijn hoedanigheid van rechercheur, maar dat zij betrekking heeft op het beweerd niet correct invullen van diensturen; hij herhaalt dat hij na de inverdenkingstelling nog zeven maanden zonder problemen in functie gebleven is, hetgeen bewijst dat de werking van de dienst niet verstoord werd, hetgeen de verwerende partij verplichtte tot een concrete motivering; hij voegt daaraan toe dat het ontbreken van een alternatief niet betekent dat de korpschef zijn belangen niet moest in acht nemen en dat de beslissing het vermoeden van onschuld miskent.

### *Beoordeling*

24. De bestreden beslissing steunt op de inverdenkingstelling van de verzoeker wegens valsheid in geschriften. De verzoeker betwist dit niet.

Het bestaan van dergelijke inverdenkingstelling voor een ernstig misdrijf, zelfs al heeft het geen betrekking op de wijze waarop de verzoeker zijn taak als rechercheur uitoefent, is onmiskenbaar belastend voor een politieambtenaar die rechercheopdrachten verricht; terecht brengt de korpschef die inverdenkingstelling alzo in verband met de aantasting van de integriteit van de verzoeker, hetgeen dan rechtvaardigt dat hij uit de rekerchedienst wordt verwijderd. De korpschef heeft met die opstelling de grenzen van zijn appreciatiebevoegdheid niet overschreden.

25. De verzoeker verwijst naar zijn ongestoord verder functioneren in de periode tussen zijn inverdenkingstelling en zijn herplaatsing. Dit zou slechts tot een genuanceerde beoordeling van de houding van de korpschef kunnen leiden wanneer zou blijken dat de korpschef zijn principiële opstelling -te weten dat een inverdenkingstelling wegens valsheid in geschriften niet te verzoenen is met een tewerkstelling als rechercheur- zelf ondergraven heeft door met kennis van zaken de verzoeker ongemoeid te laten voortwerken in de recherche.

De verzoeker toont niet aan dat de korpschef onbetwistbaar kennis had van de inverdenkingstelling van de verzoeker vóór medio december 2009, toen hem bekend werd wat de audit van het Comité P opgeleverd had en hij de aangelegenheid met het personeel besproken had.

26. De verzoeker verwijt aan de verwerende partij dat de opgelegde maatregel zijn belangen te zeer miskent. Dat standpunt wordt niet gevolgd: de korpschef heeft voor de overplaatsing van de verzoeker rekening gehouden met zijn inverdenkingstelling en de daarmee verband houdende aantasting van zijn integriteit, hetgeen hiervoor als een valabel motief is aangemerkt.

De met de overplaatsing verband houdende inconveniënten waarin de verzoeker de miskenning van zijn belangen ontwaart, zijn niet van aard om te kunnen gewagen van een beslissing die nodeloos de belangen van de verzoeker terzijde schuift.

27. Het vermoeden van onschuld doet niets af aan de vaststelling dat de verzoeker effectief door de onderzoeksrechter in verdenking gesteld is en dat dit feit, wegens de impact ervan op de werking van dienst, voor de korpschef volstond om hem te herplaatsen. De korpschef heeft daarmee geen uitspraak gedaan over de schuld van de verzoeker.

28. Het middel is in geen van zijn onderdelen gegrond.

## **BESLISSING**

**1. De Raad van State verwerpt het beroep.**

**2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 24 september 2012, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

|                         |                  |
|-------------------------|------------------|
| André Vandendriessche,  | kamervoorzitter, |
| Daniël Moons,           | staatsraad,      |
| Jeroen Van Nieuwenhove, | staatsraad,      |
| bijgestaan door         |                  |
| Vera Wauters,           | griffier.        |

**De griffier**

**De voorzitter**

**Vera Wauters**

**André Vandendriessche**